



Katowice, 23.03.2026

Prof. dr hab. Renata Dampc-Jarosz

Uniwersytet Śląski

Wydział Humanistyczny

Instytut Literaturoznawstwa

Opinia o dorobku naukowym oraz o pozostałych osiągnięciach

Pana dr. Wolfganga Brylli

(Uniwersytet Zielonogórski),

przedstawionych jako podstawa oceny w postępowaniu o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego

1. Informacje ogólne o Habilitancie

Pan dr Wolfgang Brylla ukończył filologię germańską na Uniwersytecie Zielonogórskim w roku 2008 (tytuł magistra otrzymał na podstawie pracy dyplomowej „Hans Falladas *Kleiner Mann, was nun?* in Rezeption und Debatte um Reportage und Roman”). Także na tej uczelni zdobył stopień doktora nauk humanistycznych, przedkładając w roku 2013 dysertację pt. „Berlin als Raum. Hans Falladas erzählte Großstadt”, napisaną pod kierunkiem prof. dr. hab. Pawła Zimniaka (recenzenci: prof. dr hab. Hubert Orłowski i prof. dr hab. Edward Białek). Za to osiągnięcie został uhonorowany nagrodą PAN, Oddział w Poznaniu w konkursie na najlepszą oryginalną pracę twórczą doktoranta w roku 2013. Z macierzystą uczelnią związał się zawodowo po otrzymaniu stopnia doktora i pracuje na niej od 1.11.2013 na stanowisku adiunkta w Instytucie Filologii Germańskiej. Pracę badawczo-dydaktyczną na uczelni wyższej łączy z rozwijaniem pasji dziennikarskiej i sportowej, systematycznie współpracując z regionalnymi mediami.





2. Ocena osiągnięć naukowych Habilitanta, w tym zgłoszonego we wniosku awansowym głównego osiągnięcia

Dorobek naukowy Pana dr. Wolfganga Brylli jest imponujący. Muszę w tym miejscu podkreślić, że nie używam orzecznika w sposób wynikający z konwensu, co należy do stylu recenzyjnego, lecz świadomie w celu uwypuklenia jego zarówno ilościowej, jak i jakościowej doniosłości. Owocami swojej działalności badawczej z lat 2008–2025 Habilitant mógłby obdzielić przynajmniej jeszcze dwóch innych pretendentów do tego stopnia naukowego. Jego dorobek obejmuje bowiem około 120 publikacji (sam Habilitant podaje wprawdzie nieco skromniejszą liczbę, pomijając wybrane prace z okresu przed doktoratem) – jest Autorem 3 monografii, artykułów w czasopiśmie i rozdziałach wieloautorskich oraz redaktorem bądź współredaktorem 16 tomów zbiorowych, z których bez mała połowa ukazała się w renomowanych niemieckojęzycznych wydawnictwach (Narr Francke Attempto, Vandenhoeck&Ruprecht). Działalności publikacyjnej towarzyszyła także (nad)aktywność konferencyjna: liczba 76 wystąpień na krajowych i międzynarodowych sympozjach, seminariach i warsztatach umacnia po raz kolejny w przekonaniu, że recenzowaniu podlega dorobek nietuzinkowego formatu. Tezę tę potwierdzają ponadto uczestnictwo w komitetach organizacyjnych konferencji, współpraca na polu międzynarodowym (staże we Frankfurcie nad Odrą, Lipsku, Monachium, Halle i in.), a także kierowanie bilateralnym projektem naukowym, finansowanym z środków Deutsch-Polnische Wissenschaftsstiftung / Polsko-Niemiecka Fundacja na Rzecz Nauki pt. „Deutsche und polnische Frauenkrimis im Vergleiche”, realizowanym w latach 2022–2023 we współpracy z Christian-Albrecht-Universität zu Kiel. Wyliczenie można byłoby ciągnąć w nieskończoność, ale przecież – parafrazując Novalisa – to nie liczby są kluczem do zrozumienia natury rzeczy (Novalis „Wenn nicht mehr Zahlen und Figuren”, 1800). W przypadku efektu badań naukowych dr. Brylli poszukiwanie rzonego klucza nie jest jednakże rzeczą łatwą. Sam Habilitant wyznaje w autoreferacie, że dostrzega w swoim dorobku pewien „rozrzut”, wynikający z preferowanej „policentrycznej perspektywy, ale również z różnorodnego warsztatu” (W. Brylla, Autoreferat, s. 1). Trudno to potraktować jako zarzut, wręcz odwrotnie – mnogość tematyczna w połączeniu z różnorodnością metodologiczną stanowią bowiem bez wątpienia wyróżnik eksploracji badawczych dr. Brylli, który zdecydował się na potrzeby postępowania habilitacyjnego na pogrupowanie własnych osiągnięć publikacyjnych w pięciu kategoriach. Są to: literatura kryminalna, strategie narracji literatury Republiki Weimarskiej, analiza tekstów piosenek niemieckojęzycznych,





gatunek Kurzgeschichte (*short story*) i działalność publicystyczna twórców post-reformacyjnych z terenu Śląska. Analizując dorobek Habilitanta, nasuwa się myśl, że jest to jedna z możliwych kombinacji, dokonana na potrzeby oceny Jego dorobku. Nim przejdę do omówienia przedłożonych artykułów, pozwolę sobie zauważyć, że na liście publikacji dr. Brylli znajduje się wiele ważnych dla literaturoznawstwa niemiecko- i polskojęzycznych tekstów, które także stanowią o istocie osiągnięć Habilitanta. To bez wątpienia wszystkie prace badawcze poświęcone Hansowi Falladzie, z którego twórczością zapoznał się dokładnie, stając się obecnie jednym z nielicznych znawców pisarza w Polsce, odkrywającym dzięki zastosowaniu kulturowych teorii literatury jego twórczość na nowo (czyni to choćby w artykułach pt. *Narracja przestrzeni. O lubuskich krajobrazach w twórczości Hansa Fallady; Von literarischen Orten und Orten der Literatur. Einige Bemerkungen zu ausgewählten Lebensräumen von Hans Fallada; Im Wirrwarr der Wirtschaftskrise. Narrative Konstruktionen des Missstandes in Hans Falladas Angestellten- und Arbeitslosengeschichten; Urbane Kriegsbilder. Zur Darstellbarkeit des Ersten Weltkrieges in Hans Falladas Stadtromanen* i in.). Dr Brylla to także badacz-regionalista, podejmujący różne tematy z zakresu polsko-niemieckiego transferu kulturowego i kulturowej pamięci regionu (artykuły o A. Buchholzerze, E. Neumeisterze, J. Gigasie); to również literaturoznawca zajmujący się recepcją literatury niemieckojęzycznej (H. Fallada, Chr. Wolf, E. Strittmatter). Od początku kariery towarzyszy Habilitantowi niemal Faustowska refleksja, na którą decydują się tylko nieliczni. Pyta bowiem o istotę wybranych gatunków, ich ewolucję z jednej i nieprzystawalność z drugiej; obok rozważań na temat gatunków snuje inne: o strukturze tekstów i rządzących nimi wykładni narratologicznych. Charakterystyczne, a jednocześnie godne pochwały, jest permanentne modyfikowanie przez Autora paradygmatów metodologicznych, żaden z tekstów dr. Brylli nie zasada się bowiem na tej samej teorii narracji. Wprawdzie padają często te same nazwiska (F. Stanzel, P. Ricoeur, M. Fludernik i in.), ale ani jeden z modeli nie zostaje powtórzony. Aby nie być gołosłowną kilka przykładów w oparciu o przedłożony do oceny materiał.

I tak w kilku artykułach Habilitant zajmuje się gatunkiem niemieckiej Kurzgeschichte. W tekście *Von der Unsagbarkeit des Erzählten zum Erzählen des Unsagbaren. Überlegungen zu Heinrich Bölls Kriegstagebüchern* poprzedza rozważania teoretyczne oceną rynku wydawniczego, udowadniając jego dobrą znajomość, zarówno w wymiarze komercyjnym, jak i czytelniczym (w oparciu o koncepcje U. Rautenberg i M. Weisego), by następnie podjąć się oryginalnej analizy wywiedzenia niemieckiej Kurzgeschichte ze stylu pamiętników wojennych H. Bölla, spisanych na froncie





wschodnim w latach 1943–1945, a wydanych – wbrew woli ich autora – przez syna René z okazji 100-lecia urodzin pisarza. Dr Brylla czyta pamiętniki twórcy tzw. Trümmerliteratur, podążając tropem ich literackości, która objawia się na przecięciu faktów i niemocy ich językowego wyrazu. Z owej niewładności słów wobec obrazów rzeczywistości wyprowadza wektory do późniejszych *short stories* generacji Gruppe 47 i ich programu Kalhschlagu, w którym prostota języka przewycięża „przestrzenie pustki” (Raum der Leere, Brylla, Böll, s. 147), wykorzystując bodźce wizualne, akustyczne i emocjonalne.

Umiejętność pisania o zjawiskach popkultury, reprezentantach jej „wyższych” i „niższych” form przy jednoczesnym włączaniu obu do spletanego dyskursu niemieckiej kultury pamięci i umiejscawianie ich na tle współczesnych debat narodowych i tożsamościowych (obcy versus własny / swój, niemiecki versus nie-niemiecki etc.) udowadnia Habilitant w dwóch innych przedłożonych do recenzji tekstach *Befremdliche Tonlagen von Gold und Platin. Deutsche Populärmusik auf dem Prüfstand; Die Apolitisierung des deutschen Pop? Oder: Wie die Mainstream-Musik auf den Rechtsruck reagiert*. Wykazuje się przy tym ponownie, jeszcze bardziej ze zwielokrotnioną siłą, doskonałą znajomością genre pop- i punkrock-songu i jego twórców (np. zespołów Rammstein, Die Toten Hosen, Böhse Onkelz i in.), realiów społecznych RFN, innych gatunków muzycznych, ich recepcji czy spraw około gatunkowych, a także potrafi żonglować pomiędzy systemami, tworząc oryginalne, interdyscyplinarne i intertekstualne modele interpretacyjne, które opierają się na kontrapunktowym myśleniu, konfrontacji ze stereotypami i polemice z utartymi schematami. Taki to właśnie model interpretacyjny stosuje w drugim artykule, gdzie wychodząc od H. Grönemeyera i jego krytyki prawicowego ekstremizmu w albumie *Tumult* podnosi temat możliwości współczesnego zaangażowania sztuki i jej sprawczości, co nabiera szczególnego znaczenia zwłaszcza w kontekście polityki migracyjnej RFN. Jako ciekawa refleksja jawi się tu próba re-definicji gatunków, w tym przypadku pop-songu, szczególnie pytanie o jego funkcje społeczne, zadania artysty we współczesnym świecie, z jednej przekraczanie granic estetyki, z drugiej wierność cechom gatunku, zwłaszcza tym przyporządkowującym go do kategorii rozrywkowej. Ten tekst – podobnie jak inne – wykazuje budowę palimpsestową, spod jeden z warstw tekstu wyłania się druga: dywagacje o artyście przysłania teoria Th. W. Adorno o rozrywce, która znika z kolei pod powierzchnią jej diachronicznego ujęcia, aby ustąpić miejsca analizie tekstów wybranych autorów pod kątem występujących w nich antyrządowych sloganów, prawicowych haseł, krytyki / pochwały zjawisk współczesności jak np. weganizmu, zdrowego trybu życia, pacyfizmu etc.





Fascynacje naukowe dr. Brylli znajdują swój upust w badaniach nad literaturą kryminalną, urastającej do głównego obszaru tematologicznego (w rozumieniu A. Höltera) dorobku Habilitanta. Także i prace z tego zakresu cechuje bardzo dobra znajomość literatury sekundarnej, wręcz żonglowanie nią i swobodne wykorzystywanie na potrzeby przeprowadzanych analiz. Wyróżnia je przy tym pewne pokrewieństwo metodologiczne z poprzednimi artykułami; Autor wychodzi bowiem od definicji / problemu, dokonuje jego ukontekstualnienia, przechodzi do studium przypadku i zarysowania (nowo) powstającego gatunku (np. powieści w konwencji screwball). Należy podkreślić, że mimo zafascynowania szeroko pojętą paletą literatury kryminalnej dr Brylla nie posługuje się powtarzaniem, nie pozwala sobie na bycie specjalistą np. tylko od screwballa czy thrillera, lecz podejmuje się analizy i interpretacji niemal każdej odmiany prozy kryminalnej, otwierając się na coraz to nowsze jej odmiany. Jedną z takich kombinacji dostrzega w połączeniu kryminału z literaturą faktu (np. w powieściach W. Schorlaua), wykorzystując podczas analizy i interpretacji techniki filmowe: stopklatki, montażu czy relacji tekst – obraz (np. artykuł pt. *Filmisches Spurenlesen oder Wie „Remington Steele” mit dem (Fernseh-)Krimi spielt*). Równie ciekawy pod kątem metodologicznym, solidnie i wielopłaszczyznowo zrealizowany, okazuje się artykuł pt. *Morde im Grenzland. Gattungstheoretische Überlegungen zum deutsch-polnischen Grenzkrimi*, gdzie Autor definiuje tzw. kryminał regionalny w jego specjalnej odsłonie – w przestrzeni tranzytowej polsko-niemieckiego pogranicza (w oparciu o powieści O. Wachlina, A. Meier, E. Herrmann, M. Kröger i in.). Podobne cele przyświecają Habilitantowi także w artykule *Alternative Geschichtsschreibung über die Wendezeit im deutschen Kriminalroman*, w którym powieść kryminalna staje się przestrzenią tworzenia różnych historii o charakterze utopii i / lub dystopii. Dr Brylla sprawdza się zresztą nie tylko jako badacz o zacięciu teoretycznym, ale także historycznym, którego precyzyjne, opatrzone bogatą bibliografią badania nad śląskimi twórcami post-reformacji (dziełami i kazaniem Johanna Gigasa czy recepcją J. Böhme) uchodzą za wzbogacenie prac nad tą kartą niemieckojęzycznej historii i kultury. We wszystkich tych tekstach prezentuje się jako badacz nie tylko opisujący, czy podchodzący mimetycznie do materii, lecz refleksyjny, polemizujący, wyciągający z dorobku innych to, co najlepsze. Dr Brylla uznany być może bez wątpienia za erudyte, bawiącego się językiem, przy jednoczesnym wyczuciu dla jego niuansów, możliwości sprawczych i rozwiązań retorycznych (widać tu *nolens volens* szkołę Promotora Doktoratu, ich pewnego rodzaju warsztatowe i duchowe pokrewieństwo). Przedłożony materiał przeczytałam z niekłamanym zainteresowaniem, bez przymusu, niesiona na fali ‘wciąż powstającego tekstu, wciąż stającej się





literatury' w Schleglowskim znaczeniu tego słowa („immer werdende Literatur”), oczekując z niecierpliwością na lekturę *opus magnum* Habilitanta.

Monografia pt. *Der polnische und deutschsprachige Retro-Krimi. 'Detektivische' Fallstudien* (2025) obejmuje 351 stron; posiada budowę trójdzielną: pierwsza część ma charakter teoretyczno-literacki, druga poświęcona została 4 polskim autorom / autorkom powieści kryminalnych retro (R. Ćwirlej, M. Krajewski, M. Szymiczkowa i M. Wroński) i ich wybranym utworom, trzecia stanowi analityczno-interpretacyjne ujęcie 9 niemieckojęzycznych przedstawicieli / przedstawicielek tego gatunku: M. Annasa, A. Bergmanna, H. Bosetzky'ego Chr. von Ditfurtha, R. Hültnera, V. Kutschera, A. Pittlera A. M. Schenkel i Chr. Weigolda. Poprzedza je rodzaj obszernego i z punktu widzenia omawianej problematyki ważkiego wprowadzenia, którego Autor nie nazywa wstępem, lecz za S. Beck 'Ermittlung', czyli rodzajem 'dochodzenia', 'ustalenia', zwłaszcza narratologicznych rozwiązań determinujących kształtowanie się *crime-genre* w ostatnich dwóch dziesięcioleciach. W tej części dr Brylla podejmuje się trudnej polemiki z wykluczeniem powieści kryminalnej z kanonu, próby ustanowienia jej nowej definicji, względnie re-definicji dotychczasowych wyobrażeń o tej szczególnej formie prozy kryminalnej; rozważa przyczyny zmian tendencji rozwojowych tegoż gatunku, przekładające się na powstanie tzw. kryminału retro. Słusznie sugeruje, że przedłożona monografia to zadanie pionierskie, polegające na wprowadzeniu *crime-genre* na parnas literacki. Wprawdzie w historii literatury można odnotować próby docenienia, a nawet rehabilitacji powieści kryminalnych, np. A. Christi czy D. J. Sayers, których lektura uchodzi według cytowanej przez autora V. Nünning za postępowanie zgodnie z dobrym tonem, to jednak wciąż rzadko lub w ogóle nie pojawia się on w dyskursach naukowych i nie staje obiektem badań. Monografia dr. Brylli ma zatem szansę stworzenia podwalin pod przyszłe eksploracje naukowe, nowe kompleksowe definiowanie tegoż gatunku, wpisanie go w konteksty kulturowo-historyczne czy nawet stworzenie jego osobnej teorii. Kontynuacją 'dochodzenia' okazują się być rozdziały drugi i trzeci, które komplementarnie wprowadzają do dyskusji odmiany *crime-genre* – kryminalną powieść historyczną (definiowaną za T. Todorovem, V. Nünning, J. Vogtem, Th. Schmidtem, E. Marschem i in.) i powieść kryminalną retro, sytuującą się na styku przeszłości i terażniejszości. W sposób przejrzysty Autor stawia przed sobą cele dokonania genezy tego gatunku w kontekście społeczno-kulturowym, próby stworzenia jego poetyki (z uwzględnieniem tematyki, narracji, przestrzeni i in.), a także podjęcia się refleksji o jej przyszłości i dydaktyzująco-moralizatorskim potencjale. Pod pojęciem powieści kryminalnej retro Autor rozumie odmianę historycznej powieści kryminalnej, charakteryzującą się specyficzną formą





jej zapisu, za sprawą której dokonuje się reaktywacja historii i motywów historycznych. Jak zauważa w rozdziale trzecim, spojrzenie na przeszłość w sposób retro, w połączeniu z innymi wątkami, sprawia, że nie tylko to, co minione, ale przede wszystkim terażniejszość nabierają nowego znaczenia. Rozdział czwarty, przygotowujący do analizy, stanowi próbę zdefiniowania powieści kryminalnej retro, której wyznaczniki według dr. Brylli to przede wszystkim określona tematyka, konstruowanie przestrzeni, 'luźna' konwencja przedstawienia, specyficzna aura, konfiguracja postaci, funkcjonujących często w środowisku multikulturowym, postmodernistyczne techniki kreowania rzeczywistości (intertekstualność, cytowania etc.), których to tropem podąża w dwóch kolejnych rozdziałach. Opierają się one na obszernym i kognitywnie dobranym korpusie badawczym, obejmującym około 60 utworów prozatorskich. Polskie powieści łączy przede wszystkim odmienne wykorzystanie przestrzeni, z jednej strony odzwierciedlającej topograficzną precyzję i łączący je wymiar ikonograficzny (powieści M. Krajewskiego i jego ujęcie Breslau / Wrocławia), z drugiej dążące do otwierania przestrzeni i traktowania realiów jako imaginarium (powieści M. Wrońskiego rozgrywające się w Lublinie). W każdym z tych przypadków ważką rolę odgrywają wydarzenia historyczne (funkcjonowanie Trzeciej Rzeszy, początki narodowego socjalizmu, wkroczenie Armii Radzieckiej do Lublina, konflikt polsko-żydowski i in.). W ostatnim z nazwanych przypadków ciekawie ujął Habilitant aspekt semantyzacji zjawiska wrogości obu grup i ich ideologicznych i wyznaniowych zależności. Inną odmianę przestrzeni miasta odkrywa Autor w powieściach M. Szymiczkowej, której skłonność do parodii pozwala na nawiązanie do tradycji literackiej modernizmu, rekonstrukcję krakowskiej bohemy wraz z rozgrywającymi się w tle 'kołtuńskimi' formami życia mieszczaństwa. W twórczości R. Ćwirleja interesują natomiast dr. Bryllę sploty czasoprzestrzeni i konstruowania mitu milicji obywatelskiej, podlegającego raz wzmocnieniu, innym razem zupełnej dekonstrukcji poprzez ironię czy użycie różnorodnych artefaktów minionej codzienności. Obszerny rozdział poświęcony powieściom niemieckojęzycznym uwzględnia obecność nietypowych przestrzeni (bawarska prowincja u R. Hültnera, Berlin z okresu Republiki Weimarskiej w powieściach V. Kutschera, dawna NRD u M. Annasa czy 'obcy' ład u Chr. Weigolda), które podlegają ukonkretowaniu z jednej, a z drugiej rozszerzeniu do nieokreślonych obszarów. Natomiast u A.M. Schenkel prowincja pokazana została w sposób fragmentaryczny, multiperspektywicznie, lokując się pomiędzy thrillerem z dalekiego świata a wygodną swojskością. Nie tylko zagospodarowanie przestrzeni w retro powieściach interesuje Habilitanta, lecz przede wszystkim konstruowanie językowego obrazu świata za pomocą montażu (Schenkel), wprowadzenia





technik filmowych (Chr. von Dittfurth) czy poszukiwania równowagi pomiędzy faktami a fikcją. Z kolei H. Bosetzky oferuje odbiorcy męskiemu, jak i kobiecemu psychologizm postaci, szczególnie ważny w kontekście powieści kryminalnej, stawiając pytania o winę, motywację do popełnienia czynu i reakcję na nią ze strony społeczeństwa. Paletę rozwiązań w procesie reaktywacji przeszłości poszerzają w monografii bez wątpienia reminiscencje o NRD (M. Annas) czy wielopłaszczyznowe obrazy Austrii okresu schyłku Monarchii Austro-Węgierskiej i Trzeciej Rzeszy, których analiza obfituje w liczne wątki tematyczne (wielokulturowość, Austria i jej problem winy po 1945, antysemityzm), ale także rozwiązania narratologiczne (dokumentaryzm, autentyzm poprzez wprowadzenie dialogów, dialektu, sprawozdań, protokołów przesłuchań, intermedialności i intertekstualności). Przeprowadzona w sposób dynamiczny, z wykorzystaniem wielu przykładów z omawianych tekstów, analiza i interpretacja pozwalają Autorowi na sformułowanie wniosków końcowych, zdefiniowanie paradygmatów powieści kryminalnej retro i ujęciu ich w katalogu 12 punktów, które wskazują na nawiązanie do tradycji, poszukiwanie różnorodnych form wyrazu, przedstawienie historii jako motoru napędowego, nie wymuszającego jednej interpretacji współczesności, lecz ją na różne sposoby poszerzającego. Przypadki kryminalno-detektywistyczne zdają się przy tym nieco spychane na dalszy plany, ustępując częstokroć miejsca wydarzeniom historycznym.

Reasumując: monografia dr. Brylli to dzieło ze wszech miar oryginalne, opierające się na bogatym materiale analitycznym, potwierdzające po raz kolejny bardzo dobre zaznajomienie się z materiał *crime-genre*, a przede wszystkim dokumentujące kreatywne modele interpretacyjne Autora i jego umiejętność tworzenia własnych teorii, systemów interpretacyjnych i komparatystycznych modeli myślenia. Ze względu na ten ostatni komponent monografia powinna w przyszłości ukazać się także w języku polskim. To bez wątpienia jedna z ciekawszych pozycji polskiej germanistyki ostatniego dziesięciolecia.

3. Ocena osiągnięć w zakresie dydaktyki i popularyzacji nauki

Ocena działalności Habilitanta w zakresie kształcenia w Instytucie Filologii Germańskiej UZ potwierdza Jego zaangażowanie także i na tym polu. Dr Brylla prowadził i prowadzi w macierzystej jednostce zróżnicowane zajęcia, zarówno z praktycznej nauki języka niemieckiego i języków specjalistycznych (język ekonomii, handlu), jak i monograficzne z dyscypliny literaturoznawstwo





(historia literatury, metodologia badań, realizacja), ponadto seminaria licencjackie, które zaowocowały wypromowaniem 20 licencjatów. Pan dr Brylla sprawował także funkcję promotora pomocniczego w przewodzie doktorskim, zakończonym przedłożeniem dysertacji „Konwencje gatunkowe powieści kryminalnych Joanny Chmielewskiej w kontekstach kulturowych” (2019).

Na podkreślenie zasługują również aktywności Habilitanta na rzecz rozwoju osób studiujących, w tym przede wszystkim od 2016 roku opieka nad Kołem Naukowym Germanica, które dzięki wsparciu dr. Brylli wydało własną gazetkę i inicjuje konkursy literackie. Habilitant angażował się ponadto na rzecz promowania języka niemieckiego wśród uczniów szkół ponadpodstawowych w ramach Dni Otwartych Uniwersytetu Zielonogórskiego, Dni Otwartych Wydziału Humanistycznego i wykładów otwartych Instytutu Filologii Germańskiej UZ pt. „Deutsch na IUZie”. Jako prelegent dr Brylla gości zresztą często nie tylko w szkołach, ale także w różnych instytucjach kulturalno-sportowych, gdzie propaguje wiedzę na temat niemieckojęzycznej literatury i kultury regionu. Na kolejne wyróżnienia zasługuje bez wątpienia działalność dydaktyczno-popularyzacyjna Habilitanta w ramach licznych wyjazdów z programu Erasmus+ oraz organizacja i współorganizacja licznych konferencji (krajowych, zagranicznych i międzynarodowych). Za swoje osiągnięcia naukowe, organizacyjne i popularyzatorskie Habilitant został kilka razy uhonorowany nagrodą Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego.

4. Konkluzja

Przedłożona monografia, zgłoszona jako główne osiągnięcie w postępowaniu habilitacyjnym we wniosku z dnia 23.09.2025, jest ważnym wkładem do polskich i niemieckojęzycznych badań germanistycznych, ze szczególnym uwzględnieniem ich wartości w obszarze komparatystyki. Potwierdza ona dojrzałość naukową dr. Wolfganga Brylli, jego **bardzo wysokie** kompetencje literaturoznawcze i metodologiczne przygotowanie do samodzielnego prowadzenia badań. Cały dorobek, w szczególności po doktoracie, także na polu umiędzynarodowienia polskich badań germanistycznych, noszą znamiona **innowacyjnych** i zasługują na pochwałę, co upoważnia mnie do stwierdzenia, że Pan dr Wolfgang Brylla spełnia wymogi art. 219 ust. 1, pkt. 2 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce z **nawiązką**, a następnie do wnioskowania o





UNIVERSITY OF SILESIA
FACULTY OF HUMANITIES

dopuszczenie Habilitanta do dalszych etapów przewodu habilitacyjnego oraz o nadanie Mu stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych.

